

bragt en Del af sin Ungdom i England og indsøget engelsk Tankegang, hvad der er meget godt, gennemgaaende meget godt. Der har man saadanne Skatter, som man forhøjer og nedsætter, alt efter det Behov, man har til Penge, og jeg tror, at det kunde være udmærket godt for dette Ting, og ganske særlig for det andet høje Ting, en Spore til at være sparsommelig, hvis vi havde saadanne Skatter paa en halv Snes Millioner om Aaret, og man saa sagde: Ja, ere I sparsommelige, kunne de gaa ned til 5 Mill. Kr., og bevilge I mange nye Sager, saa kunne de gaa op til 15 Mill. Kr. Det vilde vist være overordentlig gavnligt, om vi havde en saadan Bevægelighed. Men naturligvis, at forhøje Toldskatterne med 10 pCt. har jo den mislige Omstændighed, at det er i Strid med den højtærede Ministers Teorier, og dem tør vi destoværre ikke lade være at tage med i vore Beregninger, ligesom det ganske sikkert er meget vanskeligt for ham selv at komme ud over dem.

Den højtærede Finansminister siger, at han til Oktober vil forelægge et Budget, som viser Balance — han sagde det to Gange. Dette er mig ganske uforstaaeligt. Hvis den højtærede Minister ikke vil budgettere Udbytte af Love, han ikke en Gang endnu har fremsat for Rigsdagen, er det ganske ubegribeligt, hvorledes han vil skaffe Balance i det Statsbudget, som han skal fremlægge i de første Dage af Oktober. Nej, Underskud vil der blive, hvis Indtægterne ikke naa Udgifterne. Hvorledes man skal kunne faa et Regnskab, hvor Indtægterne ere mindre end Udgifterne, til at vise Balance ved Hjælp af Love, som man endnu ikke har fremsat, det maa jeg tilstaa, det forstaar jeg ikke. Maaske den højtærede Minister vil forklare os det. Han mener jo dog ikke, at han med en 7 Mill. Kr., hvis han faar de nu forelagte Love, vil være i Stand til at frembringe Balance paa det Budget, som forelægges i de første Dage af Oktober.

Jeg har under denne Behandling, som ærede Medlemmer maaske have lagt Mærke til — hvis ikke, gør jeg dem opmærksomme derpaa —, ikke talt om de Skattelove, som ligge paa det andet høje Tings Bord, og som vi endnu ikke have her. Jeg har ment, at de fik jo til sin Tid deres Behandling heroppe. Men den højtærede Finansminister har, og selvfølgelig med fuld Ret, talt om dem som en indgribende Del af vort hele Finansvæsen og ikke blot en bloc, men enkeltvis. Under disse Omstændigheder vil jeg, uagtet

disse Love slet ikke ere behandlede og ikke endnu have kunnet behandles i det Rigsdagsparti, jeg tilhører, have Lov til at sige, at det er Love, af hvilke den højtærede Finansminister slet ikke kan vente sig noget som helst nævneværdigt Beløb i det Finansaar, som begynder den 1. April 1911. Den ene Lov skal jo efter Forslaget slet ikke begynde at virke før Aarets Udgang. Hvad den anden, Jernbanetakstloven, angaar, da finde vi i Anmærkningerne til Lovforslaget, at der, hvad der er en stor Mangel, vil gaa tre Fjerdingaar eller et helt Aar, inden man overhovedet kan faa omtrykt Billetter, Regulatorer osv. saavel for Person- som Godstrafik. Og hvad endelig den tredje angaar, Stempelskatloven, behøve vi ikke at tale længe om, at dens Virkninger kun ville vise sig ganske successivt, og ikke det første eller det andet Aar kunne bringe den Indtægt, som den højtærede Minister ventter. Altsaa, der vil ikke komme nogen Glæde ud af disse Lovforslag i Aar, og jeg synes dog, at naar man har talt om det kedelige i, at der i sin Tid ikke var noget finansielt Grundlag for Tillægsafgiften til Spirituskatten, og at der derfor kom et rent galt Resultat, og at der ikke havde været nogen Hjælp for de to Millioner paa Arveskatloven, derfor kom der ikke noget ind paa den Lov — skulde den højtærede Minister passe paa, at han ikke ved disse Love, som maaske, i alt Fald et Par af dem, ere endnu mere uberegnelige med Hensyn til, hvilken Indtægt de ville bringe paa Budgettet, kommer til finansielle Slutninger, som ville vise sig at være illusoriske.

Naar man alligevel har draget disse Skattelove frem, vil jeg sige, at det jo er rigtigt, naar den højtærede Finansminister har sagt, at der ikke er Spor af Politik i de Love, ja, han har endogsaa sagt, at der ikke er Spor af Skattepolitik i dem. Nej, det er netop Anstødsstenen, at det er rent tilfældige Love, vi her faa — ganske tilfældige. Den ene er ganske uafhængig af vore finansielle Forhold, kan man sige: Statsbanerne betale sig ikke, saa er det bedst, at vi faa nogle højere Takster. En Stempellovkommission er tilfældigvis bleven færdig — den kunde være bleven færdig et Aar senere —, ja, saa tage vi denne Kommissions Forslag, lægge 1½ Million, eller hvor meget det er, paa, og saa skulle vi se at faa Penge paa den Maade. Og saa er der, hvad der rigtignok for mig og mange i mit Parti har været Anstødsstenen, et fuldstændig udenfor Rammen faldende Lov-